

не му се приказваше. Донесе за обѣдъ малко пастарма. Нахраниха се. Грозю се мжчеше да заприказва и да развесели татка си.

Минаха дни и месеци. Малкото момче свикна да се грижи за себе си. Отиваше да купува и каквото трѣбва за храна. Въ училището стана примѣренъ ученикъ. Бащата гледаше всичко това и отъ день на день ставаше по-веселъ.

Следъ нѣколко месеца пристигна съ автомобилъ майката. Тя разказа, че останалитѣ стоки намѣрили висока цена. Загубитѣ се покрили, и цѣлиятъ имъ имотъ си оставалъ пакъ тѣхенъ.

Бащата слушаше доволенъ и радостно каза: — **Сега нашето момче струва повече отъ всичкия ни имотъ. То се научи да живѣе и да работи така, че и да бѣхме изгубили имота си, синъ ни единъ день щѣше да спечели много повече.**

Щастливото семейство радостно потегли за родния си градъ. Най-много се радваше Грозю.

Хр. Спасовски

БАБА И МЕЦАНА

Тръгнала баба съ торбата
дрѣнки да търси въ гората.
Срещнала ми я Мецана,
горе на Пуста-поляна.
Хукнала баба да бѣга,
хвърлила тежка тояга.
„Олеле варе, бре варе,
нѣма ли близо дървари!“

А. Разцвѣтниковъ